

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 grudnia 2021r. skierowanym przeciwko I. S. powód R. W. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 323 996zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od składających się na powyższą kwotę należności częściowych wynikających z wystawionych przez powoda faktur w związku z realizacją zawartych w dniach 19 stycznia 2018r. oraz 23 lipca 2018r. umów o roboty budowlane. Powód wskazał jednocześnie na zawarcie w dniu 28 października 2020r. z reprezentującym pozwaną w charakterze pełnomocnika ojcem pozwanej porozumienia przewidującego spłatę zadłużenia do końca sierpnia 2021r., co jednak nie nastąpiło. Powód przyznał jednocześnie fakt dokonywania przez pozwaną płatności na poczet wcześniejszych faktur, których nadwyżka została zaliczona na poczet najstarszej faktury objętej żądaniem pozwu (pozew k. 5 – 8).

Zapadłym w dniu 21 kwietnia 2022r. nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 38). We wniesionych zarzutach od powyższego nakazu pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń, powołała się na uzyskaną od swojego ojca w grudniu 2021r. informację o spłacie zadłużenia jak również na fakt zapłaty kwoty 35 000zł., której powód miał nie uwzględnić w swoim rozliczeniu. Z powyższych względów pozwana wniosła o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa (zarzuty k. 52).

Odpowiadając na powyższe pismo powód w piśmie z dnia 10 października 2022r. wskazał, iż jeden ze złożonych przez pozwaną dowodów wpłat dotyczy faktury nieobjętej żądaniem pozwu, co się zaś tyczy dwóch spośród pozostałych załączonych przez pozwaną dowodów wpłat, to brak jakiegokolwiek ich opisu uniemożliwia ich identyfikację, w ocenie powoda jednak dowody powyższe dotyczą faktur wystawianych przez powoda we wcześniejszym okresie współpracy, która zapoczątkowana została w roku 2017, a zatem wcześniej, aniżeli okres z którego pochodzą faktury załączone do pozwu (pismo k. 124).

Sąd ustalił, co następuje:

Strony współpracowały ze sobą od roku 2017. W ramach powyższej współpracy powód podejmował się wykonywania dla pozwanej prac posadzkarskich i tynkowych jak również prac na elewacji jako podwykonawca pozwanej. Przy realizacji kolejnych zamówień pozwaną w kontaktach z powodem reprezentował umocowany notarialnie jako pełnomocnik jej ojciec – K. K. (zeznania świadków M. K. k. 155 – odwrót – 156, S. W. k. 156, zeznania pozwanej k. 156)

W dniu 19 stycznia 2018r. strony zawarły umowę, na mocy której powód jako wykonawca zobowiązał się do wykonania tynków w ilości około 1 500 m² + 1 000 m² w sklepie Kaufland znajdującym się w G. w zamian za wynagrodzenie wynoszące 27,50zł. za m², przy czym odbiory częściowe następować miały po wykonaniu każdego kolejnych 500 m², płatności zaś następować miały w terminie 30 dni od doręczenia pozwanej wystawionej każdorazowo faktury wraz z protokołem odbioru prac (umowa k. 24 - 25).

W dniu 23 lipca 2018r. strony zawarły umowę, na mocy której powód jako wykonawca zobowiązał się do wykonania posadzek jastyrychowych w galerii handlowej w P. w zamian za wynagrodzenie wynoszące 28zł. za m², przy czym płatności następować miały w terminie 30 dni od doręczenia pozwanej wystawionej każdorazowo faktury wraz z protokołem odbioru prac (umowa k. 28 - 29).

W dniu 28 lipca 2018r. strony zawarły umowę, na mocy której powód jako wykonawca zobowiązał się do wykonania tynków gipsowych oraz cementowo – wapiennych w ilości około 2 700 m² w galerii handlowej w P. w zamian za wynagrodzenie wynoszące 28 zł. za m² tynków gipsowych oraz 30zł. za m² tynków cementowo - wapiennych, przy czym płatności następować miały w terminie 30 dni od doręczenia pozwanej wystawionej każdorazowo faktury wraz z protokołem odbioru prac (umowa k. 26 - 27).

W ramach współpracy gospodarczej stron w związku z wykonaniem powyższych umów i dokonanymi odbiorami powyższych prac powód wystawił faktury o numerach:

04/02/2018 z dnia 27 lutego 2018r. na kwotę 24 750zł. z terminem płatności na dzień 30 marca 2018r. (faktura k. 22);

02/02/2018 z dnia 19 lutego 2018r. na kwotę 6 210zł. z terminem płatności na dzień 15 marca 2018r. (faktura k. 21).

03/02/2018 z dnia 19 lutego 2018r. na kwotę 2 280zł. z terminem płatności na dzień 15 marca 2018r. (faktura k. 20).

Należności powyższe uregulowane zostały przez pozwaną wpłatami kwot po 10 000zł. każda dokonanych w dniach 5 i 13 marca 2018r. oraz osobną wpłatą w kwocie 23 marca 2018r. dokonaną w kwocie 15 000zł. (historia operacji k. 34, uzasadnienie żądania pozwu k. 7)

Niezależnie od wskazanych wyżej faktur powód wystawił również kolejne faktury o numerach:

05/02/2018 z dnia 27 lutego 2018r. na kwotę 20 900zł. z terminem płatności na dzień 30 marca 2018r., na poczet której powód zaliczył nadpłatę wynoszącą 1 760zł. uzyskaną z tytułu różnicy wynikającej ze zsumowania wskazanej wyżej wpłat z 5, 13 i 23 marca 2018r. Dodatkowo jeszcze należność z faktury (...) z dnia 27 lutego 2018r. na kwotę 20 900zł. pomniejszona została przez powoda o pochodzące z dnia 1 czerwca 2018r. nadpłaty kwot 12 337zł. oraz 2 993,42zł. do dochodzonej pozwem z tytułu powyższej faktury kwoty **3 809,58zł.** (historia operacji k. 34, uzasadnienie żądania pozwu k. 7)

05/05/2018 z dnia 30 maja 2018r. na kwotę 35 000zł. z terminem płatności na dzień 30 czerwca 2018r. (faktura k. 19);

01/06/2018 z dnia 27 czerwca 2018r. na kwotę 160 000zł. z terminem płatności na dzień 31 sierpnia 2018r., na poczet której pozwana wpłaciła w dniach 23 lipca, 9, 22 oraz 31 sierpnia 2018r. kwoty wynoszące odpowiednio 30 000zł., 20 000zł., 20 000zł. oraz 15 000zł. redukując swoje zadłużenie z tytułu powyższej faktury do kwoty **75 000zł.** (faktura k. 18, uzasadnienie żądania pozwu k. 7 – odwrót, historia operacji k. 34);

08/07/2018 z dnia 30 lipca 2018r. na kwotę **60 000zł.** z terminem płatności na dzień 30 sierpnia 2018r. (faktura k. 17);

01/08/2018 z dnia 29 sierpnia 2018r. na kwotę **79 576zł.** z terminem płatności na dzień 31 października 2018r. (faktura k. 16);

01/09/2018 z dnia 28 września 2018r. na kwotę 60 000zł. . z terminem płatności na dzień 30 listopada 2018r., na poczet której pozwana zapłaciła kwotę 20 000zł. redukując swoje zadłużenie do kwoty **40 000zł.** (faktura k. 15, historia operacji k. 34);

X 02/09/2018 z dnia 28 września 2018r. na kwotę **30 610zł.** z terminem płatności na dzień 30 listopada 2018r. (faktura k. 14).

W związku z brakiem dalszych płatności powyższych faktur powód wystosował w dniach 16 października, 14 listopada, 11 grudnia 2019r. oraz 2 czerwca 2020r. wezwania do zapłaty (wezwania k. 30 – 32)

W dniu 28 października 2020r. reprezentowana przez występującego w charakterze pełnomocnika jej ojca pozwana zawarła z powodem porozumienie, w treści którego zobowiązała się do spłaty zadłużenia objętego fakturami wystawionymi przez powoda w latach 2017 – 2019 do końca sierpnia 2021r. W treści porozumienia zawierający je K. K. tytułuje się pełnomocnikiem firmy (...) i pod taką firmą pozwana prowadziła swoją działalność, kiedy powód zawierał z nią kolejne umowy. W tym samym porozumieniu na rzecz powoda ustanowione zostało „tymczasowe zabezpieczenie” w postaci cesji na rzecz powoda wierzytelności zasądzonych wyrokiem w sprawie I C 1650/18 zasądzonych na rzecz ojca pozwanej od R. M. (porozumienie k. 35 - 36)

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie, dochodzona bowiem pozwem należność odpowiada sumie kwot widniejących na załączonych do pozwu fakturach pomniejszonych o dokonane przez pozwaną wpłaty. Wbrew ciężącemu na pozwanej ciężarowi dowodowemu nie wykazała ona dokonania jakichkolwiek dalszych wpłat poza przyznanymi przez powoda. Za dowód dokonania takich dalszych wpłat nie mogą uznane zostać załączone do zarzutów pozwanej dwa dowody wpłat opiewających na kwoty po 15 000zł. każda oraz dowód wpłaty kwoty 5 000zł. Co się tyczy jednego spośród dowodów wpłaty kwoty 15 000zł., to podzielić należało w całej rozciągłości stanowisko powoda, iż z uwagi na datę jej dokonania (24 sierpnia 2017r.), nie może on dotyczyć żadnej spośród pochodzących z okresu późniejszego faktur, z których powód wywiódł żądanie pozwu.

Co się z kolei tyczy pozostałych, załączonych do zarzutów dwóch dowodów wpłaty opiewających na kwoty wynoszące odpowiednio 15 000zł. oraz 5 000zł., to wobec niewskazania przez pozwaną wiarygodności powoda, na poczet których wpłaty te miały zostać dokonane, powód zgodnie z art. 451 par. 2 kc. skorzystał z przysługującego mu w takiej sytuacji uprawnienia do zaliczenia obu wskazanych wyżej wpłat na poczet wiarygodności pochodzących jeszcze z roku 2017, a zatem nieobjętych wniesionym w niniejszej sprawie pozwem. Nadmienić należy, iż prezentowane w tym zakresie stanowisko strony powodowej odnośnie występowania po stronie pozwanej zaległości pochodzących jeszcze z roku 2017, jak również to, że pozwana wbrew skierowanemu do niej w tym zakresie wezwaniu powoda nie wskazała, którego konkretnie jej długu dotyczą obie wskazane wyżej wpłaty, przyznane zostało przez pozwaną na terminie rozprawy w dniu 9 stycznia 2023r. (stanowisko pozwanej k. 156). Z uwagi na powyższe, nie sposób było podzielić trafności zarzutu pozwanej, iż skierowane przeciwko niej żądanie pozwu niezasadnie pomija fakt dokonania obu wskazanych wyżej wpłat.

Dokonując oceny zasadności podniesionego w sprawie zarzutu przedawnienia, to mieć należało na uwadze, iż przy uwzględnieniu wynoszącego właściwego dla umowy o dzieło terminu przedawnienia wynoszącego 2 lata, sporne faktury uległyby przedawnieniu z ostatnim dniem roku 2020r. gdyby nie zawarta w imieniu pozwanej ugoda, która to czynność prawna stanowiąca uznanie roszczeń powoda zgodnie z art. 123 par. 1 pkt 2 kc. przerwała bieg terminu przedawnienia w odniesieniu do nieprzedawnionych jeszcze w dacie jej zawarcia należności wynikających z załączonych do pozwu faktur o numerach:

05/02/2018 z dnia 27 lutego 2018r. na kwotę 20 900zł. z terminem płatności na dzień 30 marca 2018r., z tytułu której dochodzona jest kwota **3 809,58zł.** (faktura k.)

05/05/2018 z dnia 30 maja 2018r. na kwotę 35 000zł. z terminem płatności na dzień 30 czerwca 2018r. (faktura k. 19);

01/06/2018 z dnia 27 czerwca 2018r. na kwotę 160 000zł. z terminem płatności na dzień 31 sierpnia 2018r., z tytułu której dochodzona jest kwota **75 000zł.** (faktura k. 18);

08/07/2018 z dnia 30 lipca 2018r. na kwotę **60 000zł.** z terminem płatności na dzień 30 sierpnia 2018r. (faktura k. 17);

01/08/2018 z dnia 29 sierpnia 2018r. na kwotę **79 576zł.** z terminem płatności na dzień 31 października 2018r. (faktura k. 16);

01/09/2018 z dnia 28 września 2018r. na kwotę 60 000zł. z terminem płatności na dzień 30 listopada 2018r., z tytułu której dochodzona jest kwota **40 000zł.** (faktura k. 15);

02/09/2018 z dnia 28 września 2018r. na kwotę **30 610zł.** z terminem płatności na dzień 30 listopada 2018r. (faktura k. 14).

W okolicznościach niniejszej sprawy fakt zawarcia takiej ugody, ani też fakt umocowania występującego w charakterze pełnomocnika pozwanej jej ojca nie był kwestionowany (zeznania pozwanej k. 156). Powyższe oznacza, iż stosownie do art. 95 par. 2 kc. zawarta w imieniu pozwanej ugoda pociągnęła za sobą skutki bezpośrednio dla niej. Za okoliczność pozbawioną znaczenia ocenić należało przy tym okoliczność, iż o samym zawarciu ugody pozwana

dowiedziała się dopiero później, stosownie bowiem do brzmienia przepisu art. 103 kc. potwierdzenie osoby reprezentowanej wymagane jest jedynie w odniesieniu do czynności prawnych dokonanych przez tak zwanego rzekomego pełnomocnika, a zatem osobę, która albo w ogóle nie ma pełnomocnictwa, albo też przy dokonywaniu czynności w imieniu osoby reprezentowanej przekroczy jego zakres. W analizowanym przypadku natomiast potwierdzenie takie nie było konieczne.

Stwierdzić należy jednocześnie, iż pozwana nie może uchylić się od zaspokojenia roszczeń wynikających z wystawienia powyższych faktur również przy przyjęciu, iż wynikające z nich roszczenia uległy jednak przedawnieniu. Za utrwalone w orzecznictwie jak i literaturze prawniczej traktować należy stanowisko, zgodnie z którym dokonane po upływie terminu przedawnienia **uznanie właściwe** długu, a zatem uznanie przybierające postać umowy pomiędzy uprawnionym a zobowiązanym na mocy której ten drugi powtórnie zobowiązuje się do realizacji ciążącego na nim obowiązku, w braku odmiennego zastrzeżenia, obejmuje z zasady zrzeczenie się zarzutu przedawnienia (zob. B. Kordasiewicz, w: SPP, t. 2, 2008, s. 565). W wyr. SN z 15.10.2004 r. (II CK 68/04, Biul. SN 2005, Nr 2, s. 15). Zdaniem części przedstawicieli doktryny skutki równoznaczne ze zrzeczeniem się omawianego zarzutu wywołuje nawet już samo tylko podjęcie negocjacji w celu rozłożenia długu na raty, odnowienie, zwolnienie z długu (zob. M. Pyziak-Szafnicka, w: Pyziak-Szafnicka, Księżak, Komentarz KC, 2014, s. 1175).

Skutkiem zatem zawartej w dniu 28 października 2020r. ugody było rozpoczęcie **biegu terminu przedawnienia na nowo** z takim terminem, jaki przewidziany jest dla danego roszczenia, a początkowym dniem terminu jest dzień zrzeczenia się zarzutu przedawnienia. Pogląd ten, niemający oparcia wprost w ustawie, dominuje w literaturze (zob. zwłaszcza W. Bryl, w: F. Błahuta i in., Komentarz KC, t. 1, 1972, s. 267; J. Ignatowicz, w: SPC, t. 1, 1985, s. 809; B. Kordasiewicz, w: SPP, t. 2, 2008, s. 565; tak też wyr. SN z 16.2.2012 r., III CSK 208/11, Legalis) i jest uzasadniony funkcjonalnie, jako że realizuje przyjętą w Kodeksie zasadę, że roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

Z uwagi na powyższe, przyjęć należało, iż do daty wniesienia pozwu bieg terminu przedawnienia żadnej spośród objętych tym pozwem należności nie zakończył się, to zaś koniecznym uczyniło utrzymanie w mocy w całości wydanego w sprawie X GNc 82/22 w oparciu o art. 493 par. 4 kpc.

Wobec utrzymania się przez powoda z jego żądaniem w całości pozwaną stosownie do wyrażonej przepisem art. 98 par. 1 kpc. zasady odpowiedzialności za wynik postępowania obciążono dalszymi kosztami zastępstwa prawnego.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanej przez pocztę z pouczeniem o zaskarżalności